

pevnost

edice

Petr
Heteša

Láska až za hrob

Petr Heteša

LÁSKA AŽ ZA HROB

Petr Heteša

**LÁSKA
AŽ ZA HROB**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petr Heteša, 2008

Cover © Dan Černý & Lukáš Tuma, 2008

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-69-1

I. NEVIDITELNÉ CHVĚNÍ

1.

Vlastně to ani žádný signál nebyl. Nebylo to elektrického, světelného ani elektromagnetického původu. Nebylo to nic, co by odpovídalo jakýmkoliv fyzikálně-chemickým či optickým jevům na Zemi. Byl to jen slabý záchvěv skály v pohoří Wind River v jižní části Wyomingu. Vlastně to ani záchvěv nebyl, pouze jako by se uvnitř těch několika miliard tun žuly přeskupily čtyři nebo pět atomů nebo se možná jen nepatrně změnila jejich struktura.

Přesto ten signál, který vlastně žádným signálem nebyl, zachytil zdánlivě zcela bezvýznamný meteoroid pohybující se v blízkosti Merkuru, jehož operační výkon byl ovšem tisícinásobně větší a rychlejší, než kdyby se spojily všechny počítače na Zemi. Ten ho překódoval a změnil jeho strukturu tak, aby informace zůstala zachována i po průchodu černou dírou. Poté jej odeslal do mlhoviny Penta H-1959, kde se u hvězdy Tantara bortil vesmír v nicotu. Devátá planetka hvězdy Scarberus, na druhé straně nicoty, zachytila signál-ne-signál bezprostředně poté. Konkrétně skalní masiv na jednom z jejích pólů. Tato skála byla mozkiem celé té nevelké hvězdné soustavy skládající se z jedenácti planet.

Informace překódovaná do pozemsky srozumitelné zprávy by vypadala asi takto:

Odesílatel: 4. planeta hvězdy EB 805612-H, vesmír číslo 6

Příjemce: 9. planeta hvězdy Scarberus, vesmír číslo 1

Přes úspěšně probíhající a stále se rozšiřující infiltraci se vyskytly jisté náznaky komplikací, které by mohly vést k prozrazení celé zdejší mise. Zasílám poslední aktualizované diagramy, z nichž je patrný současný rozsah infiltrace, a po jejich vyhodnocení z vaší strany žádám o povolení radikálních

kroků k eliminaci výše zmíněného potenciálního nebezpečí.

Odpověď šla úplně stejnou cestou jako předchozí zpráva a na Zemi dorazila po devíti hodinách od jejího odeslání. Převedená do pozemsky srozumitelné řeči říkala asi toto:

Odesílatel: 9. planeta hvězdy Scarberus, vesmír číslo 1

Příjemce: 4. planeta hvězdy EB 805612-H, vesmír číslo 6

Podle posledních vašich zpráv a jejich rozborů situace na 4. planetě hvězdy EB 805612-H ještě není taková, aby mohlo být přistoupeno k nějakým radikálním krokům, které by vzhledem k situaci nemusely být úspěšné a mohly by věci pokazit ještě více. Je nutno zvolit řešení standardní pro místní podmínky, tedy takové, které nevyvolá ani náznak podezření. Tedy řešení odpovídající biologickým a sociálním podmínkám dané civilizace a stupni jejího vývoje. Cílem je, aby infiltrace zůstala i nadále latentní, alespoň do té doby, než si budeme jisti, že je takového rozsahu a stupně, kdy budeme mít nad tímto životem absolutní kontrolu. Z vašich diagramů je patrné, že výše uvedená situace ještě nenastala.

2.

Cameron Sodenbergerová se pohybovala čtvrtí Chinco-teague jako protřelá kočka svým oblíbeným dvorkem plným nejrůznějšího harampádí. Ostatně k tomu dvorku s haraburdím neměla zmíněná baltimorská čtvrť nikdy daleko. Byl to malý místní Bronx se vším všudy, co k takovému Bronxu patří. Bezútesné ulice tvořené oprýskanými domy bez okapů, okny bez záclon a mnohdy i bez skel, rozbitými pouličními lampami a panoptikálními žebráky promíchanými s dealery

drog, s bezdomovci rozdělávajícími si oheň přímo na ulici, aby si alespoň ohřáli párky ukradené před hodinou na tržnici, s vykřičenými hospodami té nejnižší cenové skupiny, se svítícími neonovými reklamami, v nichž vždy nejméně dvě až tři písmena nesvítila, s vraky aut odstavenými a rezavějícími na chodníku a obývanými prapodivnými existencemi, s černošskými teenagery hrajícími basket u rozbitých výkladních skříní, i totálně rezignující policejní hlídkou, projíždějící pravidelně jednou za dvě hodiny hlavní třídou Park Heights a zdravící se s místními prostitutkami. Každý čtvrtek mezi jedenáctou a druhou hodinou noční těmito bezútěšnými ulicemi, tvořenými nemocnými domy, kde by nebydlela ani beznaděj, projížděl popelářský vůz, aby vyprázdnil popelnice, přestože většina odpadků byla stejně poházena na ulici mimo ně. Dobu svozu odpadků určovala městská vyhláška baltimorské radnice tak, aby tato činnost co nejméně narušovala normální chod města. V Chincoteague tomu bylo ale právě naopak. Právě v tuto dobu tu bylo nejživěji.

Čtvrť, ve dne totálně mrtvá, jakoby vylidněná po nějaké nukleární katastrofě, v noci ožívala do prudce a chaoticky tepajícího světa plného radostí i tragédií, splněných snů i osudových kolapsů. Všichni ti, kteří se v této čtvrti vůbec odvážili podnikat, měli otevřeno výhradně v noci. Bary, zastavárny, nevěstince, rychlé bufety, černé sázkové kanceláře, bazary, herny, překupníci všeho možného i nemožného, to byly kulisy a herci tohoto černého a ponurého divadla.

Cameron Sodenbergerové bylo čtyřadvacet let a její výška byla sto osmdesát šest centimetrů. Její vysokou a štíhlou postavu s kočičími pohyby pak ještě doplňovaly dlouhé rovné vlasy neurčitého odstínu. Někdo by možná řekl špinavá blond. Měla na sobě tričko s dlouhým rukávem a pomerančem

na zádech a rifle mrkváče, které prodlužovaly už tak dlouhé štíhlé nohy.

Cameron Sodenbergerová nejméně třetinu všech ztroskotaných existencí na tomhle místě znala, stejně jako každou uličku, každý barák, každý roh, nejméně tisíckrát označený volně se potulujícími vychrtlými psy. Chincoteague milovala právě pro ty osudy zdejších lidí, protože toto byl život, toto byla realita a jedině toto byl skutečný svět, daleko pravdivější a bohatší, upřímnější a skutečnější, živější a prožitější než ten o dva kilometry dál, svět úředníků a bankéřů a spořádaných životů v ostatních částech města.

Přestože zde nebydlela, cítila, že sem patří. Že právě toto je prostředí, ve kterém může volně dýchat v symbióze s dalšími dvaceti tisíci opuštěnými srdci tohoto světa. Jakýkoliv cizí prvek v chincoteagueském vesmíru pak byl zřetelný na první pohled, nebo lépe řečeno na první pocit. Zdejší svět byl ve svém zdánlivém chaosu zaběhaný jako ten nejlépe fungující stroj, tak neměnný, tak pravidelný a tak charakteristický svými pachy, že jakýkoliv nepatříčný či z normálu se vymykající jev z něj čněl velmi výrazným a nepřehlédnutelným způsobem. A právě takový pocit cizího prvku teď Cameron Sodenbergerová měla.

Tomu muži mohlo být tak něco kolem čtyřicítky a to, že sem nepatří a že je cizím prvkem, bylo zřetelné už z jeho oblečení, které se opravdu hodilo spíše do obchodního a administrativního centra baltimorské metropole než sem, kde budilo stejně nesmyslný a šokující dojem jako přistání létajícího talíře. Bylo zcela evidentní, že muž Cameron sleduje, protože byl nepřehlédnutelný na pět set metrů a v tomto prostředí působil jako radioaktivní hřib. Na rohu Putty Hill si ho všiml i starý Dunsby, chystající si svůj noční příbytek ze šesti

kartonových krabic od nějakého nábytku. Mrknul na Cameron, ale ta mu okamžitě dala znamení, že je všechno v pořádku a že to zvládne sama. Věděla, že v této městské části cizí prvek nemá nejmenší šanci na přežití, a její zvědavost byla větší než pocit, že by ten problém mohl během několika málo vteřin za ni vyřešit někdo jiný. Cameron Sodenbergerová už byla taková. Nikdy před problémy neutíkala, spíše se dostávala do opačné polohy, že je sama vyhledávala. A tento cizí prvek v Chincoteague nesporně problémem byl.

Bylo půl jedenácté večer. Zahnula na Nabbs Creek Road, obešla dva žebračky u ohně a přemýšlela, co její stín sleduje a jaký může mít cíl. Na Druid Avenue si ho vůbec nevšimla, ale pravděpodobně ho má za sebou už odtamtud. Jenže to byla ještě normální ulice s obchody a kanceláři a v davech lidí si ho ani všimnout nemohla. Začal vyčnívat právě až tady v Chincoteague.

Možná ho zaujala a chtěl vědět, kde bydlí. A nebo to byl nějaký úchyl a doufal, že pojedou někam za město, kde se ji pokusí přepadnout a znásilnit. Třeba doufal, že půjde nějakým opuštěným parkem. Pravděpodobně bude úplně vylízaný nebo totálně zaslepený její krásou, když si ani nevšiml, kde se najednou ocitl. Cameron se o něj tady už nemusela vlastně vůbec starat, protože bylo jen otázkou času, kdy ho někdo sejme a okrade. Cameron, která sotva před hodinou absorbovala svoji dávku cracku, vůbec strach neměla. Droga snížila práh pro vznik úzkosti a strachu, a naopak zvýšila její energii a aktivitu.

Zahnula do tmavého průjezdu k Evansově zastavárně a hned za rohem se přitiskla zády k oprýskané vlhké stěně. Její pronásledovatel vešel do ztemnělého koridoru, zrychlil

chůzi a přešel ji, aniž si jí všimnul. Cameron Sondenberge-rová se sehnula pro kus prkna na zemi. Poté se neslyšnými kočičkami pohyby přiblížila k neznámému zezadu a hlavou jí proběhl instruktážní film sebeobranu, jenž jim promítali asi před rokem. To pak celé ještě ve zlomku vteřiny porovnala s kurzy karate, které ještě stále navštěvovala, aby si ověřila přesný úhel rány, aby oběť nezabila. Neznámý zrovna vycházel z tmavého průjezdu do spoře osvětleného dvora, když Cameron Sodenbergeová zdvihla pětikilové prkno nad hlavu a udeřila.

3.

Chlapík se nehýbal a měl toho prokazatelně dost. Ležel na zemi divně schoulený, jako by snad ani neměl kostru, a nejevil známky života. Cameron přesto věděla, že úder, který zasadila, by neměl být smrtelný. Alespoň jim to v kursu tvrdili. Opatrně k němu přistoupila a šťouchla do něj nohou. Nic. Rozhlédla se kolem sebe. Všude byl absolutní klid, jen z oken Evansovy zastavárny probleskovalo na dvůr trochu světla.

Sklonila se k ležící postavě. Nic. Uchopila ji opatrně za ramena a snažila se ji otočit. Byl docela těžký, ale na druhý pokus se jí ho přesto podařilo otočit na záda. Přiložila palec ke krční tepně, aby nahmatala pulz. Pod prstem jí něco tepalo, ale nebyla si jista, jestli ty impulzy jsou její vlastní tep, nebo tep toho chlapka. Ale vypadalo to, že dýchá a srdce mu tlučé.

Rozepnula mu sako a se samozřejmostí sáhla do náprsní kapsy. Vytáhla z ní velkou automatickou pistoli Combat 800A. Nevěřícně si prohlížela její zlověstné obrysy v matném světle a udiveně na ni zírala. Byla těžká. A určitě to nebyla žádná maketa, ale plně funkční zbraň. Proboha...

Sáhla znova do saka a vytáhla náprsní tašku. Otevřela ji. Našla řidičák. Andrew Knight. Fotka musela být stará nejméně deset let, protože se z ní šklebil nějaký naivní student. Potom dvě kreditní karty a pak další průkaz. Po zádech jí začal stékat studený pot a ruce se jí mírně roztrásly. Nepomohla jí ani dávka cracku, která jí proudila v krvi. Třásla se. Ne z té fotky, ale z emblému nad ní. FBI.

4.

Hlavně nezpanikařit. Nikdo ji neviděl. Nechá ho tu ležet. Vlastně se nic nestalo. A v této čtvrti si o to vyloženě koledoval. Neměl tu co dělat. Zrychlila krok a zahrnula na lépe osvětlenou Andover Road.

„Ahoj Žirafo, nemáš cigáro?“ oslovila ji postava v dlouhém, těžkém, koženém a ošoupaném kabátě až po zem. Lekla se. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že je to starý Gatsby, sběratel prázdných lahví. Sáhla do kapsy a hodila mu pomačkanou krabičku cigaret značky Marlboro. Mohlo jich tam být ještě šest.

„Čau... dneska mám hrozně naspěch...“

Ani se neohlédla a dlouhými rychlými kroky se vzdalovala od Nabbs Creek Road. Pořád před sebou viděla velkou těžkou pistoli ve své třesoucí se ruce. Jestli ho někdo najde, jako že určitě ano, tak to bude to první, co mu vezmou. Do prdele. Měla by zavolat policii. Možná ho najde Evans, pro kterého bude hračka poslat zbraň dál. Ne. Musí zavolat policii. V chůzi vytáhla z kapsy mobil a začala vyfukávat číslo. Hovno. Do hajzlu. Nemůže zavolat policii. Zjistili by ji přes mobil. Všechno se proti ní spiklo. Minula Simpsonův hampejz, před kterým si dva černošští mladíci kopali plechovkou coly přes celou ulici.

„Čau, štabajzno, nechceš si zahrát?“

„Běž do hajzlu!“ vyštěkla úsečně a dál se zaobírala myšlenkami jak z toho. Marc McAshlan. No jasně. Ten to určitě vymyslí. Ten se vyzná v elektronice a určitě přijde na něco, aby zametl stopy. Zastavila se, opřela se zády o stožár osvětlení, jehož lampa byla stejně roztrískaná, takže nesvítla. Znova vytáhla mobil a vyfukala Marcovo číslo. Trvalo příšerně dlouho, než to konečně zvedl.

„Ahoj... Nespíš ještě?“

„Čau... ještě ne... a ještě asi dlouho nebudu.“

„Hele... potřebovala bych pomoc.“

„Už zase?“

„No, dyť mě znáš...“

„Tak přijď. Uvidíme, co se pro tebe dá udělat.“

„To nejde. Jsem v Chincoteauge.“

„Ježíšmarjá... co tam děláš?“

„Mám průser.“

„Snad po tobě někdo neskočil?“

„Po mně ne. Ale já po někom.“

„Co blbneš?“

„No fakt. Potřebovala bych, abys zavolal policajty.“

„Proč?“

„Aby si pro něho přijeli.“

„No tak se na něj vyser, ne?“

„To nejde... Asi to bude někdo důležitější...“

„Koho jsi sejmula, proboha?“

„Vypadal normálně... prostě normálně blbě... Ale byl to agent FBI.“

„Cože?“

„To teď neřeš. Prostě jsem ho v jednom tmavém průjezdu sejmula. Je v bezvědomí a má u sebe velkou pistoli.“

Potřebovala bych, abys zavolal policajty. Aby si pro něj přijeli dřív, než ho tady vošacujou.“

„Jo, ty nechceš...“

„Pochopitelně. Chci zůstat mimo, rozumíš?“

„Takže nějak jim dát vědět, aby jako nevěděli kdo.“

„Jo. Dneska ti to mimořádně myslí.“

„No jo... ale já jim taky zavolat nemůžu.“

„To vím taky. Ale určitě něco vymyslíš, ne? Musí to nějak jít. Nebo řekni třeba svý babičce nebo já nevím komu, ať jim zavolá.“

„Babičce?“

„To byl jen příklad, vole.“

„Brnkni z budky.“

„Už jsi zažil nějakou funkční budku v Chincoteague?“

„No, já bych možná moh', ale to bych musel jít někam dál.“

„Jinak to nejde?“

„Možná přes internet. Poslat jim mail.“

„Dobrej nápad. Uděláš to?“

„Zkusím to. Ale budu to muset vymyslet nějak komplikovaněji, aby ho nevystopovali.“

„Ty už si poradíš. Hele, je to v ulici Nabbs Creek Road v Chincoteague. V prvním průjezdu vpravo, na jeho konci. Ale mrskni sebou.“

„Ty jsi jinak v pohodě?“

„Já jo.“

„Dobrý... zkusím to.“

„To budeš hodnej. Díky. A zítra se stavím.“

„Budu štěstím bez sebe.“

Cameron vypnula mobil a zasunula ho do kapsy. Teď už byla trochu klidnější. Nakonec to vyřešila docela elegantně, protože Marc je mozek a určitě na něco přijde. Pozorovala

dva vychrtlé psy, jak se na protější straně ulice hrabou v rozsypaných odpadcích pod kontejnerem. Ale měli smůlu. Před nimi to už určitě probrali místní bezdomovci. Odpoutala se od kandelábru a vydala se konečně tam, kam měla původně namířeno. Ke Connely Wagnerovi.

5.

Ruddy Joinnery se napil minerálky a řekl: „Ty vole... slyšel jsi to?“

„Jo... Tak to se poser. Ona snad sejmula Knighta,“ odpověděl Geoff Bee a zapálil si cigaretu.

„Chápeš to? Oni vyšlou vygumovanýho pitomce, který se nechá sejmout nějakou studentkou. Chápeš to? Volám Jerrada.“

„No... ten bude rád... v tuhle dobu.“

„Poslal ho tam on, tak ať si to teď vyžere.“

Joinnery vyfukal číslo Leigha Jerrada a čekal na spojení.

Baltimorská centrála FBI sídlila v nenápadném domě na Gwynn Falls v jihovýchodní části města a jejich oddělení pro elektronický monitoring, normální srozumitelnou řečí telefonní odposlech, bylo umístěno ve druhém suterénu. Cameron Sodenbergerová nemohla tušit, že její snaha o zametení stop vyzněla zcela naprázdno, jelikož její mobil byl už pět dní odposloucháván, ať volala kamkoliv. Všechna čísla, na která volala, byla zanášena do databáze k následné analýze, stejně jako nahrávky všech jejích hovorů.

„Jerrad... co se děje?“

„Hele kapitáne, ta vaše čičina právě sejmula agenta.“

„Jaká čičina sakra?“

„Sodenbergerová.“

„Cože?“

„Jo. Ta Sodenbergerová. Sejmula ho někde v Chincoteague.“

„Cože? Ona byla v Chincoteague?“

„Jo.“

„A koho že sejmula?“

„Knighta.“

„Vy tam asi chlastáte.“

„Nechlastáme, kapitáne.“

„Proboha, co tam dělala?“

„To nevím. V každém případě jsme teď zachytili hovor mezi ní a nějakým jejím kámošem. Prosila ho, aby hned zavolal policii, protože sejmula nějakého agenta FBI. A na její sledovače byl v tu dobu Knihgt. Tak předpokládám, že je to on. Pokud si teda s někým nevyměnil službu.“

„Ona věděla...“

„Poté, co ho sejmula, ho asi prošacovala a našla jeho průkaz.“

„Do prdele. Proboha, a co Knight? Žije?“

„O tom nic neříkala. A taky u něj našla zbraň.“

„Ona mu vzala zbraň?“

„To asi ne. Volala právě proto, aby její kámoš zavolal policajty, aby si pro něj přijeli dřív, než ho najde někdo jinej a tu jeho pistoli mu zabaví. V telefonu zněla docela vyděšeně.“

„Víte, koho volala?“

„Ještě ne. Ale během hodiny to zjistíme, protože máme číslo. Necháme to na místních poldech?“

„Hovno. Pošlete tam okamžitě Stevena, ať se o Knighta postará. Máte alespoň místo?“

„Jo, to máme docela přesně. Nabbs Creek Road. Nějakej první průjezd vpravo.“

„Dobrá... Já budu kontaktovat místní poldy, aby to nechali být, že si ho vyzvednem sami...“

„Takže z naší strany nic...“

„Ne. Vy nic nepodnikejte... Beru to na sebe.“

„Ona je fakt tak nebezpečná?“

„Já nevím. Nevím o ní vlastně vůbec nic. Dle mých podkladů to měla být zcela neškodná a naivní studentka.“

„V tom případě vám, šéfe, doporučuji toho, kdo vám ty podklady dal, pořádně chytout pod krkem.“

„Dal mi je Seiles.“

„V tom případě můj předešlý návrh pokládejte za zcela bezpředmětný. Netušil jsem, že to jde z tak vysokých míst.“

„V každém případě, co se jí týká, mějte pořád oči na stopkách.“

„Spíš uši, šéfe. My tady máme spíš uši na stopkách.“

6.

Cameron Sodenbergerová musela zvonit třikrát, než jí Connely Wagner otevřel. Bylo mu dvaadvacet let, měl zarudlé oči, jako by celý den hleděl do slunce, a zpocené čelo a Cameron bylo okamžitě jasné, že si tak před půl hodinou píchl svou pravidelnou dávku. Přišel jí otevřít jenom ve slipech a potřhaném umolousaném tričku s nápisem HEAVY METAL, které už před měsícem bylo zralé pro pračku a nebo přímo pro spalovnu.

„Ahoj... kde se tady bereš?“ zaostřil na ni zaměřenými očima, jako by se snažil zachytit aspoň její obrysy přes hustý opar.

„Vždyť jsem ti odpoledne volala, že se stavím.“

„Kdy odpoledne?“

„No asi před půl rokem, ty krávo... Včera, ne?“

Cameron za sebou zabouchla dveře se třemi bezpečnostními zámky a dvěma petlicemi. Connely Wagner měl kromě základní a střední školy ještě nedostudovanou Chemicko-technologickou fakultu Bohrovy univerzity. Bydlel v podkrovní poloprázdného a polorozpadlého činžáku, jakých byla v Chincoteague většina, bez výtahu a teplé vody, ale aspoň s elektřinou.

„Potřebuju nějaký crack a taky možná pár dávek nějakých halucinogenů. Jedno jakých. Pro přítelkyni, takže žádný zabiják. A pak na nějaký čas přerušíme kontakty. Mám dojem, že po mně jdou.“

„Cože?“ zamžoural ospalýma očima Connely.

„Teď jsem ze sebe setřásla jednoho od FBI.“

„Po tobě jde FBI?“ začal se pomalu probírat Connely.

„Měl bys to tu taky na chvíli zabalit. Nevím, kolik toho vědí, ale pokud šli po mně, je pak už jen krůček k tomu, aby se dostali i k tobě.“

„Ježíšmarjá, to myslíš vážně?“ zeptal se a protřel si oči.

„Smrtelně. Dyť říkám, před půl hodinou jsem jednoho z nich sejmula.“

„Ty jsi ho zabila?“

„Blbost. K ránu se probere. Snad.“

„Já to nechápu.“

„Co nechápeš?“

„Já furt nevím, o čem to mluvíš.“

„To mě ani nepřekvapuje. Nemáš tu něco k pití?“

„Co myslíš?“

„Třeba nějakou sodovku. Nějak mi vyschlo v krku.“

„To sis teda spletla lokál. Já nejsem žádná cukrárna.“

„Tak promiň.“

„Možná bych našel nějaký pivo.“

„Tak aspoň to.“

Connely Wagner se odšoural někam do útrob další podkrovní místnosti a Cameron se zatím usadila na bednu od zeleniny v prostoru, kterému Connely honosně říkal obyvací pokoj. Za chvíli se vrátil s plechovkou piva. Cameron ji otevřela a hodila do sebe téměř na ex.

„Takže omez trochu svoje aktivity. Alespoň na čas,“ řekla, když dopila.

„To jako myslíš fakt vážně, že po tobě jdou?“

„Vypadá to tak. Musíme to trochu zklidnit.“

„Tobě se to kecá. Omez aktivity. Já žádnou jinou aktivitu než drogy, kurva, nemám. Když ji omezím, tak chcípnu.“

„Hovno chcípneš.“

„Někdo asi kecal.“

„Asi jo.“

„Ale kdo?“ položil řečnickou otázku Connely a zdrceně se posadil na kus molitanu na zemi, který mu sloužil jako postel.

„No, to už je jedno. Prostě se na čas zklidni. Já to zkusím taky.“

„Chceš tu přespat?“

„Ne. Já letím. Potřebuji jenom to zboží.“

„Co jsi to říkala?“

„Nějaký halucinogeny. Ale spíš slabší.“

„Tak počkej. Zajdu dozadu.“

7.

„Jak je na tom?“

„Nic vážného, jenom lehčí otřes mozku. Byl to téměř profesionální úder, jehož cílem nebylo zabít.“

Gordon Seiles, čtyřiačtyřicetiletý náměstek baltimorské pobočky FBI s prošedivělými vlasy, si protáhl prsty na ruku,

až to zapraskalo, a pak si dal obě ruce za hlavu. Ranní slunce se začalo prodírat nad panoramatem města a jeho mlžným oparem. Pak se podíval do stropu, jako by přemýšlel. Jako by přemýšlel, jestli toho posla špatných zpráv rovnou zabít, nebo jen vyhodit.

„Co vám říkal? Jak se to stalo...?“ zeptal se po chvílce.

„Neví. Prostě ho na konci průjezdu někdo praštil.“

„Víte, co mi vysvětlíte, pane Jerrade? Když už vaši lidi nejsou schopni sledovat obyčejnou cácoruku z předměstí, koho pak mám nasadit proti opravdovým zločincům?“

„Zatím toho moc nevíme. Knight neví, kdo ho praštil. A ta čtvrt' je čtvrtí smrti. To víte stejně dobře jako já.“

„Jenomže on je speciálně vycvičený agent,“ namítl Seiles.

„Možná ho sejmul speciálně vycvičený zločinec.“

„Vždyť jste říkal, že se k tomu v tom odposlechu přiznala.“

„Třeba to bylo předem domluvený a chytili jsme se do léčky. Třeba je to všechno nějaký dokonalý komplot, a my na něj skočili. Mohli ho praštit nějakí její komplicové.“

„Cože? To mi neříkejte ani ze srandy. Pokud by ta holka nějaké komplice měla, předpokládal bych, že o nich už dávno víte. Že je máte zaevidované ve svých databázích, že znáte jejich datum narození a bydliště, vysvědčení ze střední školy a v kartotéce jsou jejich otisky prstů včetně vzorku DNA.“

„Zatím o žádných nevíme. Tedy kromě standardních kamarádů. Ale z odposlechů nic nenaznačovalo...“

„Takže žádné komplice nemá.“

„Ne.“

„Tak mi tu nekecejte blbosti... Prostě vašeho agenta sejmula pitomá studentka, která o něm ani neměla vědět. A počká si na něj v nějakém zasraném průjezdu.“

„Mám hrozně málo informací, pane Seilesi,“ snažil se zmírnit dopad celé události Jerrad. „Jestli mám na tom dělat a jestli mám předejít podobným situacím, potřebuji vědět, oč jde. Vlastně nevím vůbec nic.“

„Máte ji jenom sledovat a zaznamenávat veškeré kontakty. Nic víc se po vás v tuto chvíli nechce.“

„To je možné. Ale je rozdíl, jestli mám sledovat opravdu nějakou naivní cácoruku z předměstí, nebo nějakou hlavu teroristické organizace. Tomu pak musím přizpůsobit prostředky a strategii. Musím informovat svoje lidi.“

„Je to cácoruka z předměstí.“

„Která téměř zlikvidovala jednoho z mých lidí. Co kdyby ho tou jeho pistolí zastřelila?“

„Cácoruky z předměstí nestřílejí agenty FBI, pane Jerrade.“

„Tak mi vysvětlete jak to, že se najednou ocitla v Chincoteague? Vždyť tam by se žádná normální holka v noci neodvážila. Tam bych se bez pořádného krytí neodvážil ani já.“

„S tím jsme opravdu nepočítali, ale myslím, že to nemá co dělat s Chincoteague. A jestli se mě ptáte, co tam dělala, tak mám dojem, že na to bych se měl zeptat spíše já vás.“

„Takže mi k tomu víc neřeknete...“

„V tuto chvíli to nepovažuji za nutné. Není nebezpečná, věřte mi. Jedná se o elektronickou kriminalitu. Žádní teroristi, žádní lupiči, únosci, vyděrači, nic takového. Kdybych to měl k něčemu přirovnat, tak nejspíše ke kriminalitě bílých límečků. A ti nejsou životu nebezpeční. Prostě potřebujeme zmapovat jenom všechny její kontakty.“

„Bílé límečky se nestýkají s dealery drog.“

„Ona snad ano?“

„Ten Wagner, kterému po tom incidentu v průjezdu taky volala, je překupník. Žádná velká ryba, ale jede v tom.“

„To jste mi neříkal.“

„Vím to teprve asi hodinu. Z analytického oddělení.“

„Doufám, že na něj nesáhnete.“

„Nemáme?“

„Zatím ne. Monitorujte Sodenbergerovou a na nikoho z jejího okolí nesahejte.“

„Takže mi opravdu k tomu víc neřeknete?“

Gordon Seiles se zamyslel. Natáhl si nohy a pak řekl: „Jde o nabourání počítačů FBI.“

„Tady u nás?“

„Přesně tak... Ale nechte si to pro sebe. Nechci šířit žádnou paniku a nechci ani, aby na nás vlítla Inspekce. Zatím bych byl rád, kdybychom si to dokázali vyřešit my tady sami, rozumíte mi...“

„Nějaké vážnější škody?“

„To právě ještě nevíme. A víc vám zatím opravdu říct nemohu, ale buďte ujištěn, že vše potřebné se včas dovíte. Zatím chci vědět o každém jejím kroku a každém jejím telefonátu. A nasadte nějaké schopnější agenty. Nechci slyšet nic o dalším ořesu mozku. Nedejbože pak o nějaké mrtvole.“

8.

Leigha Jerrada rozmluva se svým nadřízeným neuspokojila. To nebylo normální. Pokaždé, když mu přidělili nějaký případ, dostal s ním i dokonalé podklady o lidech do něj namočených, včetně psychologických profilů a příbuzných do třetího kolena. A hlavně stručný rozbor případu a důvody podezření z trestné činnosti. Teď neměl v ruce vůbec nic. Jenom jméno a fotografii. To nebylo normální. Leigh Jerrad dělal u FBI už dost dlouho na to, aby vycítil, že jde o něco nestandardního.

Dal si nohy na stůl a zavolał Snacka z dokumentačního.
„Jerrad. Potřeboval bych nějaké informace o osobě jménem Cameron Sodenbergerová.“

„Odkud?“

„Tady z Baltimoru. Aspoň myslím.“

„Do kdy to potřebuješ?“

„Myslel jsem, že to tam máš někde na stole.“

„Jak jsi na to přišel? Slyším to jméno poprvé.“

„Cože?“

„No fakt.“

„To o ní zatím nikdo nic nechtěl?“

„Ne.“

„No dobrá. Takže výpis z matriky, možná kopii rodného listu, co dělá, kde bydlí, čím se živí... prostě všechno, co seženeš.“

„Jak rychle?“

„Okamžitě. Ale je mi jasné, že to okamžitě nejde. Takže do zítřka?“

„To by možná šlo. Oč se jedná?“

„Právě že nevím. Mám ji na sledovače, a nevím o ní vůbec nic. A je mi divné, že ani vy jste zatím nic nezjišťovali.“

„Určitě ne. To bych tady měl o tom záznam. Kdo to zadával? Myslím tu sledovačku?“

„Právě že sám Seiles.“

„A do prdele.“

„Je v tom nějaký problém?“

„Já doufám, že ne. Ale je mi taky divný, že jestli ji nechal sledovat, nic si od nás nevyžádal.“

„Můžeš to udělat raději tak nějak bokem?“

„Jak bokem?“

„Prostě mimo... Bez výkazu a záznamu.“

Na druhé straně bylo chvílku ticho. Pak se ozvalo: „Pro tebe jo.“

„To budeš hodnej. Díky.“

Jerrad položil telefon a na chvílku se zamyslel. To bylo opravdu nestandardní. Sledují někoho, o kom nikdo z jejich pobočky vlastně nic neví, a nikdo se ani nesnažil něco zjišťovat. Fakt divné.

Shodil nohy ze stolu a sjel o dvě patra níž za Kennethem Lynderem, počítačovým operátorem z týmu správce interní sítě. Kenneth Lynder byl sedmadvacetiletý tlustý mladík s černými havraními vlasy až po ramena a měl vzezření indiánského šamana. Tuto image ještě podporoval nošením pestrobarevných triček s abstraktními vzory a lehkých moka-sínových polobotek s třásněmi.

„Ahoj... Jdeš na kafe?“ přivítal ho ve své široké otočné židli za stolem s pěti monitory.

„A víš, že si možná dám?“

„Seš nějakej zvadlej... Copak... Problémy?“

„Myslel jsem, že ne, ale vypadá to, že z rutinní sledovačky se možná vyklubou.“

„Počkej... myslíš to s tím Knightem? Jak ho včera v noci sejmula nějaká holka?“

„Ty už jsi o tom taky slyšel?“

„No to je jasný. Všichni tady z toho mají děsnou prdel.“

„On ale neví, jestli to byla ona.“

„Ale jo... já jsem slyšel taky ten odposlech. Myslím, že je to jasný. Je aspoň hezká?“

„No docela jo.“

„Tak to je jasný... Knight, jak ji furt šmíroval, tak z ní byl tak hotovej, že zapomněl na obezřetnost,“ řekl Kenneth Lynder a zalil dva šálky kávy vodou z rychlovarné konvice.

„Sladíš?“ zeptal se, když pokládal hrnek před Leigha.

„Nesladím.“

„Tak si to tak neber. Seiles ti asi umyl hlavu, co?“

„No to taky. Jenže nejvíc mě štve, že mi o tom odmítá cokoliv říct. Pochopíš to? Já mám na starost sledování nějaké holky, a vůbec nevím, v čem jede a co je zač.“

„On ti k tomu nic neřekl?“

„Je to celý nějaký na můj vkus až příliš tajemný. Údajně se má jednat o počítačovou kriminalitu. Teď mě tak napadá... o tom bys ty měl něco vědět, ne? Prý se nám nabourala do počítačů.“

„To ti říkal?“

„Jo. Ale nic víc.“

Kenneth Lynder se napil pomalu horké kávy a řekl: „Víš ty, co je divný? Že my tady máme také přísné embargo na informace kolem toho.“

„Kolem čeho?“

„Kolem tý Sodenbergerový.“

„Myslíš i vnitřní embargo?“ zeptal se Jerrad nevěřičně.

„No právě. To vnější je samozřejmostí. Ale na poradě minulý týden nás šéf informoval, že bychom o tom neměli mluvit ani s nikým uvnitř.“

Leigh Jerrad se zadíval na rozsvícené monitory a přemýšlel. Po chvilce řekl: „Myslíš, že by někdo tady uvnitř... že bychom mezi sebou mohli mít špicla?“

„Já nevím. Ale myslím, že ne.“

„No, podle mě tomu ale všechno nasvědčuje. Když už byla v tomto případě zrušena týmová práce, pro FBI tak charakteristická a pořád zdůrazňovaná, tak to znamená jediné možné vysvětlení. Že je tu někdo, kdo vynáší ven informace. A jelikož se neví kdo... tak teď už je mi to úplně jasný.“

„Myslím, že není,“ poznamenal suše Leigh.

„Proč? Vždyť to všechno hraje.“

„Myslím, že nehraje.“

„Počkej... počkej... Tak oč vlastně jde?“

„Jestli tě Seiles informoval v nějakém rozsahu, tak asi nechce, aby ten rozsah byl větší, než ti řekl.“

„Běž do prdele, kurva. Ty víš, oč jde?“ zeptal se našťavaně Jerrad.

„Nevím. Teda oficiálně vůbec nic nevím.“

„Tak se na to vyser a řekni mi tu neoficiální verzi.“

„Měl by ses na to vykašlat a fakt udělat jenom to, co po tobě Seiles chce. Myslím, že nestojí za to se v tom nějak víc šfourot.“

„Já se nechci v ničem šfourot. Jenom chci prostě vědět, koho vlastně sleduji a proč.“

„Je to fakt tak důležité?“ zeptal se s indiánskou naivitou v očích Lynder.

„Možná ne. Ale děsně mě to žere. Jestli už ani tady mezi sebou nemůžeme hrát na rovinu, tak začínám pochybovat o...“

„Hele, já fakt nic nevím a raději ani nechci. Údajně se skutečně jedná o nabourání naší sítě, i když nikdo z nás, co tu sedíme a co tu jsme od toho, nic takového nezaznamenal.“

„To je divné, ne?“

„Možná.“

„Kdo jiný než vy by to pak měl zaznamenat?“

„No právě. V tom máš pravdu. Je to skutečně divné.“

„A vám nestrhli žádné prémie?“

„Proč, kurva?“

„No když se vám někdo naboural do sítě.“

„Podle nás nenaboural.“

Jerrad jenom zakroužil hlavou a dopil svoje kafe.

„Takže tu jde o něco úplně jiného,“ řekl potom a vstal.

„Já nevím, ale chvilka mám takové podezření.“

„Takže mi neřekneš ani tu neoficiální verzi.“

„Vykašli se na to,“ řekl otráveně Lynder a šel umýt hrníčky do dřezu. Jerrad vstal.

„Tak ti děkuji.“

„Je v tom Lewittown,“ řekl z ničeho nic Kenneth Lynder otočený zády a vyplachující hrnečky.

„Prosím?“

„Lewittownský případ.“

„Ty vole... co tím chceš říct?“

„Já nevím, co tím chci říct. Hlavně si to nech pro sebe. Právě jsem porušil vnitřní informační embargo.“

9.

Menza Hutchinsonovy univerzity v Baltimoru s kapacitou čtyř set míst byla plná, ostatně tak jako vždycky v tuto polední dobu. Tři výdejní okýnka nestačila pokrýt zájem studentů o rychlý oběd, a tak se před nimi tvořily dlouhé fronty klikatící se v hlavní uličce mezi stoly.

Frank Mathew, dlouhovlasý student katedry žurnalistiky, se bavil se svým stejně starým spolužákem Michaellem Dolbym, když asi přes deset lidí před sebou zahlédl v sousední frontě Kirka Dawneyho. Kirk Dawney byl studentem prvního ročníku katedry sociologie, a tedy absolutní bažant bez nároku na jakákoliv univerzitní privilegia. Toho si byl ostatně sám vědom. Méně už si toho byla ovšem vědoma Macy Hampsteadová, třetí ročník žurnalistiky, dlouhovlasá hnědovláska s hnědýma očima, útlou šjíjí a moc pěknou sportovní postavou. Byl to přesně ten typ holky, za kterou se

mužská část univerzity otočí. Vždycky. Krční svaly vydají ten povel bez jakékoliv konzultace s mozkiem.

Byla na mladší kluky a Kirk se jí líbil, což mu dávala poměrně dost okatě najevo. To by nebyl asi takový problém, kdyby se Macy Hampsteadová zároveň nelíbila Franku Mathewovi (tedy kromě dalšího tisíce studentů). Pro Franka byla Macy absolutní bohyní univerzity. Bohyní, jejíž krása se dotýkala nebes, a Frank z ní byl totálně rozložený. Bohužel jeho snahy o upoutání jejího zájmu byly dosud neúspěšné. Z toho by možná ani takové mindráky neměl, kdyby ovšem nezpozoroval Macyinu náklonnost k tomu bažantovi, který mu (dle Frankova osobního názoru) nesahal ani po kotníky. Tím se celá situace samozřejmě radikálně měnila a komplikovala, protože Frankův mozek nedokázal vstřebat skutečnost, že tak pěkná holka, kterou si může nárokovat pouze někdo z vyššího či maximálně stejného ročníku, se baví s nějakým pitomým a nanicovatým bažantem. Byla to naprostá negace přírodních zákonů Frankova života a jeho světa.

„Hele,“ otočil se Frank vedle na Michaela Dolbyho. „Až půjde ten bažant zpátky se žrádlem, tak do mě strčíš, jo?“

„Kterej?“

„Tam ten blondák, třetí odpředu ve druhý řadě.“

„V tom modrém triku?“

„Jo. Přesně ten.“

„Co chceš dělat?“

„Máme spolu nějaký problém. A mám dojem, že stejně to triko už chtěl odnést do čistírny. Že bych mu jako trochu pomoh’...“

„Ty si snad nedáš pokoj.“

„To neřeš... Jenom do mě trochu šfouchni a zbytek nech na mně.“

Macy Hampsteadová seděla tři stoly od fronty a bavila se s nějakou svou kamarádkou. To bude mít pěkný divadlo... pomyslel si škodolibě Frank s rukama v kapsách.

Kirk Dawney z prvního ročníku si u okýnka převzal plný talíř nudlové polévky, hrnek s čajem a další talíř s lívanečky a javorovým sirupem. Z příborníku vedle okýnka si vzal příbor, pak uchopil táč oběma rukama a vydal se opatrně podél fronty zpátky, hledaje očima nějaké volné místo u stolu.

Když míjel Michaela Dolbyho s Frankem Mathewem, Dolby do Franka skutečně strčil. Ten najednou zakolísal, uskočil stranou a levou rukou vyrazil Dawneymu táč přímo na břicho. Pak ještě stačil uskočit, aby ho horká polévka nepostříkala, a jídelnou se rozlehlo tříštění porcelánových talířů o dlažbu.

„Ty vole... ty seš tu novej nebo co?“ řekl posměšně Frank a sledoval blivajz, stékající z Dawneyho trika a riflí.

„Tos udělal schválně,“ namítl klidně Dawney.

„Hovno schválně. Chtěl tady předbíhat, tak jsem ho strčil... no a pak on mě. Poděkuj tady Michaelovi, ty vole...“

„Co kecáš... tos udělal schválně.“

Dvojice se rázem stala středem pozornosti poloviny jídelny a všichni čekali, jestli se aspoň strhne rvačka. Jenže Kirku Dawneyovi byla jasná jeho pozice bažanta, a tak se jen sehnul a začal sbírat střepy talířů a ukládat je otráveně na táč. Macy Hampsteadová, která celý incident sledovala stejně jako ostatní v jeho blízkosti, vstala od stolu a přišla k Franku Mathewovi.

„Co tě žere Franku? Máš komplexy?“

„Ježíši... naše ochránkyně pernatých zvířat se bojí, že se tu stalo nějaké příkoří. Ne, Macy, všechno je v naprostém pořádku, akorát tady to nemehlo... Prostě to nezvládl.“

„Seš trapnej,“ řekla Macy, otočila se k němu zády a odešla zpět ke svému stolu. Frank s rukama v kapsách pozoroval Kirka, opatrně vybírajícího střepy z břechky na podlaze.

„Viděl jsi už takový nemešlo, ty vole?“ zeptal se pak Michaela a zařadil se znova do fronty.

„Ještě si tady od toho jeho žrádla zaseru polobotky...“

Kirk Dawney odnesl ták se střepy k výdejnímu okénku a poprosil o kýbl s hadrem.

„Hele, příště až půjdu na oběd s bažantama, abych si vzal radši neoprén a potápěčskou kuklu, ty vole, nebo aspoň pláštěnku,“ komentoval to jízlivě Frank Mathew.

Macy Hampsteadová se usadila zpátky ke svému talíři a pokračovala v jídle.

„Udělal to schválně,“ řekla pak s plnou pusou vedle sedící spolužačce July Linghové.

„Oni proti sobě něco mají?“ zeptala se July.

„Blbost... ale Frank si myslí, že je mistr světa a že bych si ho asi měla víc všímat... asi víc než Kirka.“

„A ty s ním pečeš?“

„S kým?“

„No to já právě nevím.“

„Nepeču s nikým, ale Kirk je mi v každém případě sympatičtější.“

„Já myslela, že chodíš s Kevinem.“

„To bylo před dvěma měsíci. A nechodila jsem s ním.“

Frank Mathew s Michaelem Dolbym se usadili se svými tácy o tři stoly dál a Frank, ještě než si sedl, se podíval na Macy a provokativně na ni mrknul.

„Blběček jeden,“ řekla mezi dvěma sousty Macy.

„To máš teda pravdu,“ prohodila bez zájmu Cameron Sodenbergerová, sedící vedle July.

„Ty ho znáš?“ otočila se Macy k ní.

„Jo... Obyčejnej blbeček. Ze stejný fakulty a bohužel i ze stejnýho ročníku. Má špatně smotaný závit.“

„Jaký závit?“

„Mozkový.“

„To je tvůj spolužák, jo?“

„Jo... představ si to... Budeš ještě ten lívanec?“

„Ty by sis ho dala?“

„Možná.“

„Klidně si ho vem. Ten kretén mi vzal chuť k jídlu.“

Cameron Sodenbergerová vzala lívaneček z talíře Macy Hampsteadové a namočila ho ve zbytku sirupu. Potom vzala druhý ze svého talíře a přilepila ho k tomu prvnímu. Zkušeně ten slepenec potěžkala a pak se zadívala ke stolu Franka Mathewa.

Cameron Sodenbergerová byla nejlepší pivotmankou dívčího univerzitního týmu. Mathewův stůl mohl být tak šest metrů. Vstala s lívancem nad hlavou jako basketbalista chystající se hodit šestku. Ani se dlouho nerozmýšlela. Lívancové siamské dvojče nacucané sirupem se po nádherné balistické křivce vzneslo nad hlavami studentů a dopadlo přesně do talíře s polévkou před nic netušícím Frankem Mathewem. Byla to trefa jako z instruktážního basketbalového filmu. Kromě Franka Mathewa, který měl polévku snad všude, se do akčního rádia polévkové smršť dostali ještě asi tři přísedící včetně Michaela Dolbyho. Frank si protíral oči a nebylo poznat, kde mu končí vlasy a začínají nudle z polévky. Potom zlostně zaměřil svůj rozmazaný zrak na Cameron, která ještě pořád stála u svého stolu.

„Kurva, Žirafo, co blbneš?! Ty krávo jedna...“

„Promiň. Ale my večer hrajem a já nestihla trénink.“